

ת"ד 6984/08/13 - מדינת ישראל נגד יגאל וגה גרסיה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 6984-08-13 מדינת ישראל נ' וגה גרסיה
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יגאל וגה גרסיה

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד מלמה

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין נהיגה בחוסר זהירות, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.3.13, בשעה 14:30 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב פרוג, מכיוון צפון לכיוון דרום, הגיע לצומת עם רחוב פרישמן והחל בפניה ימינה, מבלי שהבחין בהולכת רגל, הגב' אורה כבירי, שחצתה את רחוב פרישמן, לאחר הצומת ומשמאל לימין כיוון נסיעתו, לא אפשר לה להשלים חצייתה, המשיך בנסיעה ופגע בה.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש קשות ביותר - שברים רבים בגפיים ובאגן, שהצריכו מספר ניתוחים לצורך איחויים ותסחיפים שומניים שגרמו לבעיות נוירולוגיות קשות, עד כדי קומה, אושפזה בטיפול נמרץ, נזקקה להנשמה ולאחר מכן הועברה לאשפוז במחלקה אחרת בבית החולים, סך הכל תקופת אשפוז של 3 חודשים, נזקקה לתקופת שיקום וכיום, הנה סובלת מנכות בשיעור גבוה, נזקקת לעזרה סיעודית ומרותקת לכיסא גלגלים.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באחריותו לגרם התאונה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - אורה כבירי, הולכת הרגל המעורבת (להלן - ע"ת 1)

עמוד 1

עדת תביעה מספר 2 - רס"ל אסרף הילה, מטעמה הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/2

עד תביעה מספר 3 - רס"ל יואב אטל, בוחן תאונות דרכים (להלן - הבוחן), מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/3 - מזכר מיום 30.4.14 ת/4 - תרשים, ת/5 - סקיצה, ת/6 - הודעת רופא מטפל מיום 23.4.13, ת/7 - דו"ח פעולה, ת/8 - לוח תצלומים, ת/9 - הודעת רופאה מטפלת, ת/10 - דו"ח בוחן, ת/11 - הודעת הנאשם במשטרה (לאחר שנוהל "משפט זוטא" והתרת הגשת ההודעה, כמפורט בפרוטוקול מיום 20.11.14), ת/12 - מזכר מיום 28.3.14.

כמו כן, הוגשו בהסכמה: מסמכים רפואיים בעניינה של ע"ת 1, שסומנו ת/1, מפה של האזור, שסומנה ת/13 ותרשים עם סימונים של הנאשם מחקירתו הנגדית, שסומן ת/14.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

ביום 28.3.13, בסמוך לשעה 14:30, נהג הנאשם ברכב, כמפורט לעיל.

אותה עת, חצתה ע"ת 1 את הכביש, שלא במעבר חצייה, מכיוון דרום לכיוון צפון ומשמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

הולכת הרגל העידה כי אינה זוכרת היטב את האירוע, נוכח הפגיעה הקשה שנגרמה לה, אך למיטב זיכרונה, הייתה בדרכה לביתה, ברחוב הכרם 4, על מנת לפגוש לקוח וכאשר חצתה את הכביש, הים (מערב) היה לשמאלה.

העדה מסרה כי הלכה עם תיק על גבה והתאונה ארעה בצומת הרחובות גורדון - פרוג, בסמוך לרחוב דיזינגוף. לדבריה, חצתה בהליכה רגילה ולפתע, הגיע נהג ופגע בה ולאחר שצעקו לו לעצור, הסיע רכבו לאחור ועלה עליה שוב. העדה תיארה כי זוכרת היטב את ראשה בין גלגלי הרכב.

העדה נשאלה באיזה צד נפגעה, השיבה כי כנראה בצד שמאל, אך הרימה יד ימין.

בחקירתה הנגדית, מסרה העדה כי חצתה את הכביש במעבר חצייה ומשאמר לה הסנגור, כי אין במקום מעבר חצייה, השיבה כי היא זוכרת כי חצתה במעבר חצייה ולאחר שנשאלה על ידי הסנגור אם ייתכן כי אינה זוכרת את האירוע, אלא הבזקים ממנו, הסכימה עם דבריו.

העדה אישרה כי אינה זוכרת את קצב חצייתה, אך העידה שאין זה מאפיין אותה, לרוץ בכביש.

העדה נשאלה ואישרה כי הדבר היחיד שהיא למעשה זוכרת מהאירוע, זה רכב מעליה וראשה בין גלגליו.

עדת תביעה מספר 2 ציינה ב-ת/2, כי פגשה בנאשם בזירת התאונה וזה מסר לה כי פנה ימינה מרחוב פרוג לרחוב פרישמן ולפתע, הולכת רגל התפרצה לרחוב פרישמן וחצתה אותו מדרום לצפון ולכן, פגע בה. באשר להולכת הרגל, ציינה העדה כי פונתה טרם הגיעה למקום ואת מצבה הרפואי המשוער. העדה ציינה כי ברכב הנאשם נמצאה מכה בחלק הימני קדמי ובגלגל ימני קדמי

העדה נחקרה בחקירה נגדית ומסרה כי את ת/2, רשמה לפני שהגיע בוחן התנועה לזירת התאונה ועמדה על כך

שהנאשם הוא שמסר לה, שהולכת הרגל חצתה מכיוון דרום לכיוון צפון. בנוגע לחבלות שנגרמו להולכת הרגל, השיבה העדה כי הפרטים נמסרו לה על ידי צוות מד"א שהיה במקום, אך לא ציינה את פרטיו של הפרמדיק הספציפי שמסר לה את המידע.

הבוחן הגיע לזירת התאונה, בשעה 16:00, פגש בע"ת 2, שהצביעה בפניו על הנאשם ורכבו וערך עבודת בוחנות. הבוחן ציין ב-ת/7, כי יצר קשר טלפוני עם האזרח שהודיע למד"א על התאונה, אך זה טען בפניו כי רק שמע את המכה ולא ראה את התאונה ולכן, לא זימן אותו לחקירה.

הבוחן גבה הודעת הנאשם במקום התאונה.

הבוחן אסף ממצאים בזירת התאונה, צילם תמונות, ערך ניסוי שדה ראיה וקבע את הקביעות הבאות:

1. מקדם החיכוך 0.7 משוערך.

2. שדה ראיה פתוח, מתחילת הפניה ימינה, ללא הפרעה.

3. לא נמצאו נזקים ברכב הנאשם, שמקורם בתאונה.

4. כתם דם המצביע על מקום שכיבת הולכת הרגל, סומן 3 ב-ת/4.

5. שלולית מים מהמזגן ברכב הנאשם, המצביעה על מקום עצירת הרכב לפני שהוזז, סומן 4 ב-ת/4.

6. מכשיר **GPS** המותקן ברכבו של הנאשם, מתחת למראה הפנימית, מגביל את שדה הראיה שלו לפנים.

7. על יסוד גרסת הנאשם, לפיה, הולכת הרגל חצתה את הכביש משמאל לימין כיוון נסיעתו, הרי שאם היה הנאשם מביט ימינה במהלך הפניה, היה יכול להבחין בהולכת הרגל ולמנוע את התאונה.

הבוחן נחקר בחקירה נגדית והתברר כי תמונות שצילם, בזירת התאונה, של רכב הנאשם ושדה הראיה בכיוון נסיעתו, נמחקו מכרטיס הזיכרון של המצלמה, בשל תקלה. העד הסביר כי חזר למקום ביום 2.4.13, על מנת לתעד בשנית את שדה הראיה, בתמונות שסומנו ת/8.

העד נשאל מדוע לא התייחס בקביעותיו, למצב לפיו הולכת הרגל חצתה את הכביש מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, אלא רק משמאל לימין והשיב, כי לגרסת הנאשם עצמו, כעולה מ-ת/11, לא היו כלל הולכי רגל על המדרכה ימנית (צפונית) בעת שהחל בפניה ימינה, אך גם בהנחה שהולכת הרגל אכן חצתה מימין לשמאל, היה על הנאשם להבחין בה עובר לתאונה.

העד נשאל מדוע לא ערך שחזור והשיב כי לאור מרחק הנסיעה הקצר ביותר של רכב הנאשם, 2-3 מטרים וכן, נוכח טענת הנאשם כי לא הבחין בהולכת הרגל עובר לפגיעה, אין טעם לבצע שחזור.

העד נשאל ואישר כי לא נמצאו על רכב הנאשם נזקים כלשהם, לרבות ניגוב אבק, שניתן לקשור אותו לתאונה שבנדון.

העד נשאל אם הוא יכול לשלול גרסה לפיה הולכת הרגל שכבה על הכביש לפני שהנאשם עלה עליה והשיב כי גם במקרה כזה, היה עליו להבחין בה שוכבת על הכביש ולא לעלות עליה עם רכבו, תוך שהוא מפנה ל-ת/8.

העד נשאל מדוע לא זימן את האזרח שהודיע למד"א על התאונה, לגביית עדות והסתפק בשיחה טלפונית, בה מסר אותו אדם, כי לא ראה את התאונה, אלא רק שמע את המכה והשיב כי התרשם ממנו כי אין לו מידע רלוונטי למסור.

העד נחקר והשיב כי לא ביצע "הצבעה" עם הנאשם בזירת התאונה, כיוון שהנאשם לא הבחין בהולכת הרגל עובר לפגיעה ומסר את גרסתו באופן מפורט, במהלך גביית הודעתו.

העד טען כי הנאשם יכול היה למנוע את התאונה, אם היה מביט ימינה, שכן אז היה מבחין בהולכת הרגל ונמנע מהפניה ימינה, עד שתסיים לחצות.

בהודעתו במשטרה, מסר הנאשם, בגרסתו השוטפת והספונטנית, כי נהג ברכבו ברחוב פרוג ובהגיעו לפני הצומת עם רחוב פרישמן, עצר את רכבו בקו העצירה ולפני מעבר החצייה המסומן במקום, לאחר מכן התקדם מעט בנסיעה ועצר שוב, על מנת לאפשר להולך רגל לחצות מאחורי רכבו ולאחר מכן, החל בפניה ימינה, לאחר שוודא כי אין תנועה בכביש משמאלו ובהגיעו לאמצע הכביש, הבחין בקטנוע המגיע ברחוב פרישמן, משמאלו וכן בדמות מהמדרכה הדרומית, לשמאלו, המשיך להתקדם במהירות איטית ואז הבחין ב"משהו" נופל ועלה על הולכת הרגל. לאחר מכן, הסיע רכבו לאחור, כמטר, על מנת לשחרר אותה מתחת לרכבו.

בהמשך גביית עדותו, בחלק של שאלות ותשובות, לשאלה אם ראה את הולכת הרגל לפני שפגע בה, השיב הנאשם כי היו הרבה אנשים על המדרכה הדרומית, לא היה איש על המדרכה הצפונית ולאחר שהחל בפניה, הבחין לפתע בדמות רצה ובקטנוע ונראה היה לו כי הדמות מנסה לחמוק מהקטנוע ואז נפלה הדמות לכביש והוא פגע בה.

עוד נשאל הנאשם, אם הוא מודע לכך שמכשיר GPS המותקן ברכבו, מתחת למראה הפנימית, מגביל את שדה הראיה שלו, השיב הנאשם כי הוא מודע לכך ונוהג להזיז את הראש על מנת לראות מעבר למכשיר.

הנאשם אישר כי כתם הדם שסומן בתרשים, הנו מקום שכיבת הולכת הרגל.

הנאשם נשאל מדוע לא הבחין בהולכת הרגל, שהספיקה לחצות כ-4 מטרים עד לפגיעה והשיב כי כאשר החל בפניה, הביט לעבר הקטנוע שהגיע ברחוב פרישמן, הסתכל שמאלה ותוך כדי כך, פנה ימינה.

הנאשם נשאל מדוע לא המתין כי הקטנוע יחלוף והצומת יתפנה, טרם שפנה ימינה וכך, יכול היה להסיט רק לכיוון נסיעתו והשיב כי הוא תמיד מביט לשני הכיוונים, אך לא ידע להסביר מדוע לא המתין עד שהקטנוע יחלוף, טרם שפנה ימינה.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד והוגשה הנחיית מדור תאונות דרכים במשטרת ישראל, מיום 2.1.13, שסומנה נ/1.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג ברכב, ברחוב פרוג, כאמור לעיל ובהגיעו לצומת עם רחוב פרישמן, חיכה שהכביש יתפנה מהולכי רגל, שכן היה צריך לפנות שמאלה (טעות בעדות או בהקלדה) ואז החל בפניה איטית לכיוון הים וכשהיה כבר ברחוב פרישמן, שמע וראה אופנוע המגיע מהמדרכה, במהירות עצומה וחולף על פניו, הנאשם הביט באופנוע וליווה אותו עם מבטו ואז, הרגיש שהוא עולה על משהו/מישהו, בלם ונסע לאחור. הנאשם יצא מהרכב והבחין כי מדובר באישה ולטענתו, אינו יודע מהיכן הגיעה, שכן לא ראה אותה בשום שלב במהלך נהיגתו.

הנאשם נחקר בחקירה נגדית וסימן על גבי התרשים, ת/14, את מהלך נסיעתו, כיצד נכנס לצומת ואת כיוון נסיעת האופנוע.

הנאשם נשאל ואישר כי האופנוע, אם הגיע מהמדרכה, כפי שהעיד, הגיע למעשה ממולו ולא משמאלו.

הנאשם נחקר והשיב כי אינו יודע מהיכן הגיעה הולכת הרגל ולא ניתן לדעת אם הגיעה מימינו או משמאלו וכי הבחין בה לראשונה, רק לאחר שיצא מרכבו וראה אותה על הכביש. לפיכך, הסיק הנאשם, הולכת הרגל כבר שכבה על הכביש, כאשר הגיע עם רכבו למקום ולראיה - לא שמע כל מכה והבוחן לא מצא נזקים ברכבו.

הנאשם נשאל מדוע לא הבחין בהולכת הרגל, אם אכן שכבה על הכביש לפני שעלה עליה והשיב כי מדובר בשאלה היפותטית והוא לא יכול היה לראות אותה ממרחק קצר כל כך.

הנאשם נשאל מדוע לא עצר את הרכב אם הבחין באופנוע נכנס לצומת, קל וחומר מקום בו בכיוון נסיעתו מוצב תמרור 302 והשיב כי היה בגלישה לתוך הצומת וכי עבר כבר את התמרור. עוד טען הנאשם, כי האופנוע עקף אותו ולכן נזהר ממנו וכשנשאל אם בשל כך, לא שם לב למתרחש בכביש, השיב כי האופנוע חלף אותו והוא ליווה אותו, במבטו, כמה שניות.

הנאשם טען כי לא כל מה שאמר לבוחן, בעת גביית עדותו, נרשם בהודעתו, אך אישר כי כל מה שנרשם מפיו בהודעה, נכון.

דין והכרעה

נקודת המחלוקת העיקרית בין הצדדים, הנה **כיוון חציית הולכת הרגל**, כאשר לשיטת המאשימה, הולכת הרגל חצתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, דהיינו, מדרום לצפון ולכן, עד לנקודה בה נמצא כתם דם ומכאן, שיש בה כדי להעיד על מקום שכיבת הולכת הרגל לאחר התאונה, הספיקה לחצות כ- 4 מטרים וחוסר הזהירות באופן נהיגתו של הנאשם, יסודו בכך שלא הבחין בהולכת הרגל, על אף מרחק החציה, בשלב בו יכול היה לבלום את הרכב ולמנוע את הפגיעה, אף שיכול היה להבחין בה, כפי שקבע הבוחן.

לשיטת ההגנה, לא ניתן לקבוע את כיוון חציית הולכת הרגל, בהעדר כל ראיה ישירה ונוכח עדותה המבולבלת בבית המשפט ומכאן, שאין לייחס כל משקל לממצאי הבוחן וקביעותיו, שביסודם, ההנחה המוטעית, כי הולכת הרגל חצתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

ב-ת/2, בשעה 15:03, רשמה ע"ת 2, את דברי הנאשם, בזירת התאונה, דהיינו, את גרסתו הראשונית והספונטנית לאירוע - "במהלך הפניה, הולכת רגל כבת 60 לערך, חצתה שלא במעבר חצייה, מכיוון דרום לצפון. לדבריו, התפרצה לכביש, רצה לכביש וכתוצאה מכך, פגע בה".

העדה נחקרה בחקירה נגדית בבית המשפט ועמדה על כך שהדברים נרשמו מפי הנאשם עצמו.

ברי, כי גרסה זו של הנאשם, הנה גרסה ספונטנית וראשונית, שתועדה על ידי העדה, מבלי שנקבעה זהותו של חשוד באחריות לגרם התאונה.

לעניין זה, נאמר בע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל, :

"הלכה היא כי התבטאויות שיש בהן ביטוי לתחושת אשם או להכרת אשמה מצדו של נאשם מהוות ראשית הודיה ובתור שכאלה בכוחן להצטרף לראיה בסיסית ולשמש לה 'סיוע' או 'דבר-מה' במקום שנדרשת תוספת מאותו סוג".

בספרו, "על הראיות", חלק ראשון, עמוד 3, כתב כבוד הש' קדמי: "אנו בישראל אימצנו את הגישה המרחיבה והאמת ניתנת להיאמר שאין אנו מדקדקים בעניין זה. כל אמרה של נאשם מחוץ לכתלי בית המשפט, שהיא נוגעת לעניין ויש לה - לכאורה - משקל ראייתי להוכחת האשמה, באה בגדר "הודיה".

ובהמשך, בעמוד 4, הבחין כבוד הש' קדמי בין "ראשית הודיה" ל"הודיה, בקובעו: "התבטאות של נאשם המשקפת הודאה בקיומה של עובדה מפלילה - לאמור: עובדה שיש בכוחה לתרום להוכחת האשמה - ואשר אמירתה משולבת בדרך כלל בהצגת גרסת הנאשם בעניין שבנדון.... היא ה"הודיה" במלוא משמעותו של מושג" ולגבי ראשית הודיה, קבע כי מדובר ב: "התבטאות של נאשם המשקפת אך "תחושה של אשמה" ללא הודאה בקיומה של עובדה מפלילה והנאמרת בדרך כלל באקראי וללא כוונה להודות בדבר כלשהו".

בחניה של דברי הנאשם והנסיבות בהן תועדו ב - ת/2, על פי כללי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, כפי שנקבעה בע"פ 5121/98 יששכרוב נגד מדינת ישראל, מביאה אותי למסקנה כי מדובר באמרה קבילה, שיש לייחס לה משקל הולם.

דהיינו, במקרה שבנדון, דבריו של הנאשם, כפי שנמסרו ל-ע"ת 2 ותועדו ב-ת/2, מהווים "הודיה", בכל הנוגע לכיוון חציית הולכת הרגל ודי כי יימצא "דבר מה", לתמיכה באמור, כדי שבית המשפט יוכל לעשות שימוש בדבריו אלה של הנאשם, לצורך הרשעתו. ממכלול הראיות שהובאו בפני, אני קובעת כי התקיים התנאי הנדרש של "דבר מה", כמפורט להלן -

ב-ת/7, בשעה 16:00, רשם ע"ת 3, את תמצית דברי הנאשם - "במקום התאונה הנהג הצביע על כיוון נסיעתו אך טען כי לא ראה מהיכן הולכת הרגל חצתה ולא ראה אותה לפני הפגיעה".

ב-ת/11, הודעת הנאשם, שנגבתה בשעה 16:45, רשם ע"ת 3 את גרסת הנאשם לתאונה ובהקשר לכיוון החצייה, מסר הנאשם, בשורות 25-31: "...ואז כאשר אני כבר אחרי באמצע אני רואה קטנוע שמגיע מצד שמאל מפרישמן וגם רואה דמות מהמדרכה בצד שמאל שלי הדרומית של פרישמן ואז כאשר אני מתקדם במהירות מאוד איטית בלי גז כמעט ואז אני ראיתי משהו נופל ואז אני עליתי על הולכת הרגל..".

בהמשך, בשורות 40-42, מוסיף הנאשם: "היו הרבה אנשים על המדרכה ברחוב פרישמן על החלק הדרומי, כאשר אני פניתי לא היה אף אחד על הכביש ולא על המדרכה בצד ימין על פרישמן בחלק הצפוני וכאשר אני התחלתי לפנות, ראיתי דמות רצה וגם את הקטנוע שנסע וחלף אותי ונראה כאילו היא מנסה לברוח מהקטנוע ואז נפלה לכביש ואני עליתי עליה..".

הולכת הרגל העידה בבית המשפט ואכן, למצער, עדותה לא הייתה עקבית וחד משמעית, אך היא עמדה על כך שהים (מערב) היה משמאלה, עת שחצתה את הכביש וכן, העידה כי הייתה בדרכה הביתה, לרחוב הכרם, הנמצא, כעולה מ-13/ת, צפונית לזירת התאונה, שם התעתדה לפגוש בלקוח. העדה זכרה כי לאחר התאונה, נאלצה לבקש מחברה, שתודיע לאותו לקוח, שלא תוכל לפגוש אותו.

עם זאת, לטעמי, גם אם לא יינתן משקל ממשי לעדותה של הולכת הרגל, די בדברי הנאשם עצמו, כפי שתועדו ב-11/ת ועל יסוד הסתירה בין האמור ב-2/ת לעדותו בבית המשפט, כדי לאמץ גרסת המאשימה לגבי כיוון החצייה ולדחות גרסת ההגנה.

הנאשם מסר, פעמיים, כי הדמות בה הבחין, הגיעה מצד שמאל שלו ומהמדרכה הדרומית של רחוב פרישמן ואם לא די בכך, שלל, נחרצות, נוכחותם של הולכי רגל על המדרכה הימנית.

הנאשם נחקר ואישר כי כל מה שנרשם מפיו ב-11/ת, הוא אמת.

גרסתו של הנאשם בבית המשפט, לפיה, לא ניתן לומר מהיכן חצתה הולכת הרגל וכפי שמסר בעמוד 43, שורה 12 לפרוטוקול - "אין לי מושג מאיפה היא באה..". ובהמשך, בעמוד 46, שורות 5-6 - "אני לא יודע מאיזה צד היא באה, אף אחד לא יכול לדעת מאיזה צד היא הגיעה מימין או משמאל", הנה גרסה שהתפתחה במהלך ניהול התיק, עומדת בסתירה לגרסתו הקודמת ולא אוכל ליתן בה אמון.

באשר לגרסה נוספת של הנאשם, לפיה הולכת הרגל שכבה על הכביש, לפני שהגיע למקום, הרי שמדובר בגרסה "כבושה", שבאה לעולם רק במהלך עדותו של הנאשם בבית המשפט ואם לא די בכך, עומדת בסתירה מוחלטת לדברי הנאשם עצמו, כפי שפורטו לעיל, בהם שב ומסר כי הבחין בדמות מגיעה מהמדרכה ולחילופין, בדמות רצה וזאת, עובר לפגיעתו בה.

מכל האמור לעיל, אני קובעת כי הולכת הרגל חצתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

מכאן, שעד לנקודת האימפקט (סימן 3 בתרשים, 4/ת) הספיקה הולכת הרגל לעבור מרחק של כ-4 מטרים והנאשם לא הצליח לספק הסבר מניח את הדעת לכך שלא הבחין בה בבירור במהלך החצייה, בשלב בו היה סיפק בידו לבלום את הרכב ולמנוע את התאונה, בשים לב לכך שאין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם נסע במהירות איטית ביותר אל תוך הצומת.

לא מן הנמנע, כי אותה מגבלת שדה ראייה אליה התייחס הבוחן בחקירת הנאשם, הנובעת ממכשיר GPS המותקן ברכב הנאשם, מתחת למראה הפנימית, היוותה אחד הגורמים לכך שלא הבחין בבירור במתרחש בכביש.

יודגש, כי הנאשם הודה כי המכשיר האמור אכן מגביל את שדה הראיה שלו, אך טען " **אני מודע לזה שזה מפריע לשדה ראייה ואני מזיז את הראש כדי לראות מעבר לזה**" - שורות 46-47 ל-ת/11.

הנאשם לא טען בשום שלב, לא בחקירתו במשטרה ולא בעדותו בבית המשפט, כי הזיז את הראש על מנת לראות מעבר למכשיר ומכאן, כי נהג כאשר שדה הראיה שלו קדימה, מוגבל בחלקו.

ניכר, מסך גרסאותיו של הנאשם, כי דעתו הייתה מוסחת בשל אותו קטנוע שנכנס לצומת וכפי שמסר לבוחן, בשורות 53-54 ל-ת/11: **"כאשר התחלתי לפנות, היה קטנוע שהגיע מפרישמן והסתכלתי יותר עליו שמאלה ותוך כדי הסתכלות שמאלה, התקדמתי ואז פגעתי בהולכת הרגל"**.

יצוין, כי בעדותו בבית המשפט סתר עצמו הנאשם, גם בסוגיה זו, כאשר העיד: **"...אז התחלתי להיכנס, לאט לאט לכיוון הים, לכיוון מערב. כשכבר הייתי על פרישמן ביישור האחרון, שמעתי וראיתי אופנוע שיצא מהמדרכה בכלל, במהירות עצומה וחלף את דרכי ואני לשנייה הסתכלתי עליו וליוויתי את המבט על האופנוע ובשניות, שכל הפריים שלי מולי פנוי הרגשתי שאני עולה על מישור, על משהו..."** - שורות 8-11 עמוד 43 לפרוטוקול.

הקטנוע, שב ת/11 הגיע, לגרסת הנאשם, על רחוב פרישמן, כבר בשלב בו החל בפניה ימינה, שינה מיקום בעדותו הנאשם בבית המשפט ובעצם, הגיע מהמדרכה ממול לנאשם, במהירות עצומה, כאשר היה כבר בישורת האחרונה של הפניה.

ברי כי מדובר בשתי גרסאות הסותרות זו את זו וריבוי הסתירות, פועל לחובת הנאשם.

זאת ועוד, אם אכן הופתע הנאשם, כאשר נכנס לצומת, מקטנוע שהגיע לפתע לעברו, במהירות עצומה, מדוע לא בלם את רכבו? מדוע לא המתין עד שהקטנוע יחלוף ואז נכנס לצומת? - כאמור לעיל, הבוחן שאל את הנאשם בחקירתו לעניין זה ותשובת הנאשם הייתה - **"אין לי תשובה מדויקת. מכיוון שהיה פנוי נכנסתי לצומת"**. מן הסתם, אם היה קטנוע בצומת, הרי שהצומת לא היה פנוי והיה על הנאשם לעצור רכבו ולהמתין כי הצומת יתפנה, בטרם שיחל בפניה או ישלים אותה.

בניגוד לטענת הנאשם, לפיה חלף כבר על פני התמרור ולכן, לא היה חייב לעצור את הרכב - ראה עמוד 47 לפרוטוקול, שורות 23-24, הרי שהתמרור חל על כל הצומת ולא רק עד הנקודה בה הוא מוצב.

הנאשם הודה כי היה כל העת בנסיעה קדימה וגם אם נהג במהירות איטית וגלש לצומת, היה מצופה מנהג סביר כי יבלום את הרכב, בעת שהוא מבחין ברכב אחר הנכנס לצומת, קל וחומר, מקום בו מחויב אותו נהג, במתן זכות קדימה, בשל תמרור המוצב בכיוון נסיעתו.

מכל האמור לעיל, עולה כי הנאשם נתן דעתו לקטנוע האלמוני ולכניסתו לצומת ולא היה מרוכז בנעשה בכביש בכיוון אליו פנה, ימינה ומכאן, נהיגתו חסרת הזהירות אשר הובילה לפגיעה הקשה בהולכת הרגל.

ניתן לטעון, כי קיימת רשלנות תורמת של הולכת הרגל לקרות התאונה, בכך שלא חצתה את הכביש במעבר חצייה, אך כפי שנקבע מכבר בפסיקה :

ע"פ 482/83 מדינת ישראל נגד סלים יוסף סעיד - מעשה רשלנות של אחר אין בו, כשלעצמו, כדי לשחרר מאחריות פלילית את מי שעושה מעשה של הפרת חובת זהירות, אשר כתוצאה ממנו נגרם נזק, כאשר חייב היה לחזות מראש, כי המעשה או המחדל עשויים להזיק, וכי אדם אחר עלול להיפגע ולסבול נזק".

ע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל - "נזכיר בראשית הלכה שמכבר, ונדע כי התנהגות הנפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם זו אינן שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע כאדם מן היישוב יכול היה - נורמטיבית - לצפות מראש את שאירע בפועל..."

מהראיות שהובאו בפני, אני קובעת כי הנאשם פנה ימינה בצומת, מבלי להפנות מבטו לכיוון נסיעתו ותוך שהוא מתמקד במתרחש משמאלו או מולו ולכן, לא הבחין בהולכת הרגל חוצה את הכביש, מרחק של 4 מטרים ולא ניסה למנוע את התאונה.

כעולה מ-8/ת, לא הייתה כל מניעה כי הנאשם יבחין בהולכת הרגל חוצה אם הכביש אם היה מביט ימינה טרם הפניה, נוכח שדה הראיה המתועד בתמונות ועל יסוד גרסת הנאשם עצמו, כי היה בעצירה טרם שנכנס לצומת ולאחר מכן, היה בגלישה/נסיעה איטית ביותר, לתוך הצומת.

מכאן, שרשלנותה של הולכת הרגל בבחירת מקום החציה, אינה מאיינת את חוסר זהירותו, שלא נאמר רשלנותו של הנאשם, באופן נהיגתו.

ההגנה טענה בסיכומיה, כי המאשימה לא ביצעה את החקירה בתיק, בשקידה הראויה וזאת בנוגע לתמונות מזירת התאונה שנמחקו, העד שלא זומן לחקירה והבוחן שלא ביצע שחזור של התאונה ולא בדק גרסת הנאשם.

אכן, יש להצר על כך שתמונות מזירת התאונה נמחקו בשל תקלה טכנית במצלמה, אך אין בכך כדי להעיד על מחדל כלשהו מצד המאשימה, אלא תקלה בלבד.

בנוגע לעד שלא זומן לחקירה, תמימת דעים אני עם ההגנה, לפיה היה מקום לזמן את העד לתחנת המשטרה ולנסות לברר עמו, כל פרט שיוכל להוסיף לגבי האירוע וזאת נוכח חומרת תוצאות התאונה.

בנוגע לביצוע שחזור, הרי שעל פי נ/1, הנחיות המשטרה קובעות כי היה על הבוחן לבצע שחזור של התאונה, אך גם בהעדר שחזור כנדרש ונוכח ההסבר שנתן הבוחן לאי ביצוע השחזור, חוסר הזהירות באופן נהיגתו של הנאשם, ברור וגלוי, כפי שפורט לעיל.

חשוב להדגיש, כי הולכת הרגל מסרה גרסתה לאופן קרות התאונה, רק בחודש מאי 2014, בחלוף 14 חודשים ממועד התאונה וזאת בשל מצבה הרפואי. בנסיבות אלה, הרי שבעת חקירת התיק, לא היו בפני הבוחן מלוא הנתונים הרלוונטיים, בין היתר, לעריכת שחזור.

בנוגע לקביעת שדה ראיה על יסוד ההנחה שהולכת הרגל חצתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, הרי שכפי שקבעתי לעיל, הנחת הבוחן בדין יסודה ומכאן, כי גם הקביעות שקבע על יסוד אותה הנחה, לענין שדה הראיה, מבוססות ולא נסתרו.

בע"פ 5386/05 אלחורטי נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון:

"...נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין... מהאמור עולה, כי על מחדלי החקירה להימדד בדרך כלל במישור הראייתי (עניין מליקר, שם). עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר..."

כמפורט לעיל, הביאה בפני המאשימה ראיות שיש בהן כדי להוכיח אחריות הנאשם לגרם התאונה שבנדון וזאת מעבר לכל ספק סביר ואין בחוסר הראייתי עליו הצביעה ההגנה, כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ה, 16 מרץ 2015, במעמד הצדדים